

Jan Fojný

V Í K

E N D

V L Š N

D Ý N Ě

Host

Jan Folný

VÍKEND
V LONDÝNĚ

Jan Fojný

V Í K

E N D

V L Š N

D Ý N Ě

Brno 2018

Vychází s finanční podporou Ministerstva kultury ČR

© Jan Folný, 2018

Cover design © Denisa Peľo Avuk, 2018

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-442-2 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-443-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-444-6 (Formát MobiPocket)

**Věnováno mužům v nejlepších letech, kteří doposud
nepřečetli žádnou knihu. Tahle musí být vaše první!**

Je to ztracené?
Tak rád bych věřil, že ještě ne.
Z textu písně „Jak je to dojemné I“
od skupiny Chinaski

Život stojí za to žít, protože doufáme, že bude líp
a že se všichni v pořádku dostaneme domů.
Deborah Levy — *Doplavat domů*

Where two and two always makes up five.
Z textu písně „2 + 2 = 5“ od skupiny Radiohead

Kapitola první

PETR

Přestože ví, že z toho zase nic nebude, stejně to udělal, tak jako každý večer předtím, než jdou spát. Vyčural se — stejně bude muset v noci jít zase — a kromě rukou si v umyvadle rychle ošplouchl i penis. Co kdyby náhodou.

Teď leží v posteli, Monika si čte. Asi zase nějakou pitomou soft erotiku pro ženy středního věku.

Myje si ho pro ni, aby se nemohla vymlouvat na hygienu. Aby to měla co nejmíň nepříjemné, případně aby ji nepříjemným pachem či chutí naprosto a nevratně a navždy nezablokoval, kdyby čirou náhodou dnes v noci nějakým zázrakem zahřmělo, svět se zbláznil, země se otrásla a ona vzala jeho penis do pusy.

Petr ovšem na zázraky nevěří. Zázraky se nedějí v obyčejném panelákovém tři plus jedna na malém městě. A už vůbec ne uprostřed týdne, uprostřed října, uprostřed jejich životů, kdy jsou dny jeden jako druhý a všechny všední a plynou neměnně a nevzrušivě někam do šedivé dáli, kde je čeká konec, který vlastně zas až tak daleko není.

Dokdy bude pocítovat sexuální touhu? napadlo ho. Dokdy bude sexuálně aktivní? Do šedesáti? Nebo snad do sedmdesáti? Těžko. Moničiným rodičům je přes sedmdesát a je to tam podle všeho už desítky let úplně vyschlý. Že by jen do padesáti? To spíš. Sakra, tak to mám před sebou posledních deset let šukání. Tedy jestli se tahle předem naprogramovaná a mechanicky odvedená činnost, které se pravidelně jednou týdně s Monikou dopouštějí, ještě vůbec dá nazvat šukáním. Mám před sebou posledních deset let nadějí plného, ale přesto ve výsledku marného mytí penisu! A co po té padesátce sexuální touhu vlastně nahradí? Křížovky, letáky supermarketů a dlouhé ospalé posedávání na gauči, tak jak to vidí u Moničiných rodičů? Anebo ještě hůř — sex nebude nahrazen ničím a tohle nic se začne postupně rozšiřovat a prohlubovat, až nakonec obepne vše...

Vzdychne. A to tak hlasitě, že tím vyruší Moniku ze čtení.

„Co je?“

„Nic. Jen jsem unavenej.“

„Ty jsi pořád unavenej.“

Petr zavře oči. Ty její zasraný komentáře. Tak jsem pořád unavenej, no a co, řekne si v duchu. Ano, je často unavený, ale například usmívat se stále ještě zvládne. Ona se neusmála už celé týdny, celé měsíce. V tom je mezi nimi rozdíl. Jasně, Petr se taky neusmívá pořád. A když tak činí, tak je to většinou jen takový znavený, líný úsměv nad kolotočem všedních starostí a taky se neusmívá proto, že by byl vyloženě šťastný, ale spíš proto, že se to od něj tak nějak očekává. Ale pořád to

ještě dovede. O Monice v tomhle smyslu pochybuje. Úča s povislými koutky — jeho žena.

Vlastně bych se ale měl cítit víc než jen unaveně spokojenej, měl bych se cítit šťastnej, uvědomí si náhle. Má přece svou rodinu. I přes její zapšklost má Moniku pořád rád. Miluje své děti. Jenže někdy je tohle všechno bůhvíproč upozaděno a on místo toho pocituje, hlavně třeba ráno po probuzení, jako by byl lapený. Uvázlý v síti. Neví, jestli je to tím, že by v životě něco zásadního postrádal. To asi ne, má přece všechno, co je nejdůležitější. Je spíš otázka, co od života vůbec chce. Chce něco jiného? Jenže co chtít místo toho, co má a co spousta lidí nemá a je kvůli tomu nešťastná? Co tedy vlastně chce?

A pak ho znovu přepadne ta znepokojující myšlenka, ta, která na něj poslední dobou útočí až příliš často: jestli to dávné, pradávné rozhodnutí spojit svůj život s touhle holkou byla opravdu ta nejlepší cesta, po které se mohl vydat.

Jasně, tehdy mu to tak připadalo: bylo mu třiatdvacet, náhodné seznámení, rychlé vzplanutí, snad i láska. Nečekaně rychlé otěhotnění, rychlá svatba, bum, bum, dvě děti. A pak dlouhé poklidné roky vedle ní. Jenže — neměl tenkrát třeba počkat? Neodbočil příliš brzy a nepřipravil se tím o jiné a — cítí se provinile na to slovo být jen v duchu pomyslet — lepší možnosti? Neuzavřel si cestu k hezčím, záživnějším a — zas to kacířské slovo — lepším dnům?

Mají se s Monikou rádi, respektují se, to jo. Taky toho spolu dost prožili, i když to asi spíš jen pokud jde o čas (žije s ní už skoro půlku svého života), a ne o nezapomenutelné a úžasné zážitky či jejich intenzitu,

ale Petr stejně cítí, že je něco špatně. Nebo spíš že něco chybí. Ne že by se něco během těch sedmnácti let vypařilo, ale že to tam možná ani nikdy nebylo.

A co Monika, cítí to stejně? Cítí, že mezi nimi něco chybí?

Už je jak ženská, napadne ho. Pitomé přemýšlení o neurčitostech, samé „možná“ a „co by kdyby“. Musím se přestat takovými podvratnými úvahama zaobírat, řekne si, tohle nikam nevede. Třebaže o mnohém pochybuje, jedno je mu nadevše jasné: změna by nyní byla příliš riskantní. Na změnu je pozdě.

Jasný a naprosto nevyvratitelný fakt bohužel je, že přestože vedle sebe žijí celé ty dlouhé světelné roky, přesně šest tisíc a jednadvacet dní od svatby — spočítat to takhle přesně není vůbec složité —, moc se o sebe vlastně nezajímají. Ani spolu nekomunikují tak často a tak do hloubky, jak by asi měli. To už se opravdu znají do poslední molekuly a už není co objevovat? To už se na sebe nikdy nebudou upřímně a bez jasného důvodu usmívat tak jako dříve? Kdy se spolu byli naposledy projet na kolech? Už se skutečně nemají čím překvapit? Jak by vlastně Monika reagovala, kdyby na jejich počítači, záměrně utopenou ve složce Hrad a zámky ČR a v pod-složce Kraj Moravskoslezský, našla jeho sbírku porna s orientací na orální sex? Vyšilovala by? Nebo neměl by se jí svěřit s tím, že od léta trpí bolestivými hemoroidy? A co mu neříká ona? Skrývá před ním něco? Každopádně by se o ni měl víc zajímat. A začne hned teď!

„Co čteš?“

„To by tě nebavilo,“ odpoví Monika, aniž vzhledne od stránek knihy.

„To je ale blbej název. Takovej neprodejnej. A o čem je *To by tě nebavilo?*“

„Petře...“

„Co? Tak mě to fakt zajímá, ne? Chci vědět, co tě baví. Co čteš. A třeba bych si to mohl taky přečíst.“

„Ty jsi ještě nikdy žádnou knihu nepřečetl.“

„To není pravda. Četl jsem tu Markovo nevydanou knihu.“

Monika konečně zvedne pohled a s úšklebkem se na Petra podívá.

„Přečetl jsi první dvě stránky z rukopisu svýho ne-talentovanýho houmlésáckýho kamaráda, co si myslí, že je novej Hrabal, a pak jsi mu to vrátil se slovy, že to je skvělý, hlavně ten dramatickej konec. Přitom to jeho lyrický veledílo žádněj děj, natož dramatickej, nemělo.“

„Čtu průběžně tu kamasutru pro šťastně zadaný, co nám dala tvoje ségra k našemu desátýmu výročí. Což mimochodem pořád považuju za dost vyšinitý.“

„To je příručka stimulační jógy. A už šest let jsi na straně devět.“

Petr cvrnkne do Moničiny knihy. „No ale třeba by tohle mohla být moje první knížka, kterou kdy dočtu. Když tak baví tebe...“

Teď pro změnu hlasitě vzdychne Monika.

„Nech mě si číst.“

Petr jí však vytrhne knížku z ruky a zblízka si ji prohlédne.

„Petře, přestaň!“

„Dotkni se mě,“ přečte Petr pobaveně název knihy z jejího přebalu. No jasně, porno pro ženy, co jiného.

Přesně jak si myslel. Kdoví jestli je to vůbec lehké porno. Třeba je to pěkný hardcore. A třeba by ho to fakt mohlo bavit číst.

Na obálce Moničiny knihy se vyjímá křiklavá ilustrace svalovce v obleku, z něhož, přestože se ležérně opírá o pracovní stůl, vyzařuje jakési napětí, možná vzrušení, ruce na povolené kravatě a vypadá to, že si ji v příští vteřině jediným trhnutím rozváže. Druhým rychlým pohybem si pravděpodobně roztrhne bílou košili a odhalí tak dennímu světlu kanceláře svou nahou hrud'. V pozadí na obrázku stojí další stůl, u něhož sedí zády ke svalovci mladá žena s dlouhými světlými vlasy, asi sekretářka, a telefonuje. Telefon drží v jedné ruce, zatímco ta druhá jí podezřele leží v klíně. Obličej má napůl otočený k muži, jako by čekala, že na ni každou chvíli — nyní již polonahý — zaútočí zezadu.

„To je nějaký sado maso z ministerský kanceláře?“

„Jseš blbej. Nech mě si číst. Říkals, že jsi unavenej, ne?“ řekne Monika, nyní už vážně naštvane, a vezme si svou knihu zpět. Upraví si polštář za zády. Pak v knížce listuje a hledá místo, na kterém ji Petr vyrušil. Ten ji pozoruje. Ano, asi se opravdu znají do poslední molekuly. Asi se nemají čím překvapit. Líbí se mu Monika ještě pořád?

Když Petr Moniku poprvé uviděl, jak vešla do obchodu telefonního operátora Paegas, nikterak zvlášť ho nezaujala. Mladá vysoká černovláska. Petr si odjakživa myslel, a myslí si to pravděpodobně pořád, že jeho oblíbeným typem žen jsou svůdné, prvoplánově krásné sexy blondýnky, ze kterých číší záliba v peroxidovém ošetřování svých vlasů a divokém sexu. Jediné, co číselo

z téhle nabručené a nepřívětivé se tvářící zákaznice, byla chladná strohost. Asi jde něco reklamovat, napadlo ho tehdy. Taky si dodnes vybavuje slova svého kolegy: „K téhle nasupený gazele nejdu, běž ty.“ Kdyby k ní tenkrát onen kolega šel, asi by dnes — sedmnáct let poté — ležel vedle ní v posteli on. Petr se tehdy zákaznici věnoval dobrých třicet minut. Žádná nepříjemná reklamace, prodal jí telefonní bestseller — Nokii 3310. Monika ho navíc překvapila příjemným hlasem a smyslem pro humor. Vůbec nebyla tak chladná, jak navenek působila. Taky se mu líbilo, jak svírala telefon v dlaní.

Týden nato se Monika vrátila. Nyní chtěla nějaký jednoduchý přístroj pro své rodiče. Mobil pro seniory však nebyl tím hlavním důvodem, proč do Petrova obchodu přišla.

Petrův kamarád Marek se o třináct měsíců později na jejich svatbě při proslovu svědka dokonce pokusil o vtipnou analogii mezi světem mobilních telefonů a vztahem Petra a Moniky. Jeho nevhodná hláška o tom, že Petr uhranul svou nastávající svými hbitými prsty a tím, jak umí hrát hada, zůstala díkybohu většinou svatebních hostí nepochopena. Petrův obchod s telefony změnil po nějaké době jméno, jednotlivé modely telefonů Nokia se postupem času propadaly do zapomnění, ale manželství Petra a Moniky vydrželo. Nedávno oběma svým dětem, šestnáctiletému Pavlovi a o tři roky mladší Patrice, Petr koupil se zaměstnaneckou slevou Lumii 950, úplně poslední nokii všech dob. Usilovně se snažil téhle skutečnosti, totiž že se telefony značky Nokia přestaly nadobro vyrábět, že nadobro zemřely, nepřikládat hlubší význam. Nehledat v tom paralelu se svým vztahem s Monikou.

„Tak o čem to je?“

„Co?“

„No ta knížka přece.“

„Ty mi nedáš pokoj, vid’?“

„Nedám, dokud mi neřekneš, o čem to je.“

Monika hlasitě zaklapne knihu, vzdychne a zapíchne prst do svalovce na obrázku. Pořád má sexy ruce, napadne Petra okamžitě. Mrštné, dlouhé jemné prsty, které dokážou pevně stisknout. Mohla by si ty své jinak upravené nehty nalakovat nějakou vyzývavou barvou, třeba temně rudou, a bylo by to dokonalé.

„Tak když to teda musíš vědět... Tohle je Damián. Ředitel významné právnické firmy. Rozmazlený sexy fracek. Ke všemu přišel jak slepej k houslím. Díky bohatému otci. Nezná hodnotu peněz. Navíc chronickej Casanova. Kurevník, rozumíš? Noci tráví v luxusních klubech pro bohatý. Šampaňský, drogy. Ženský na něj stojej frontu, on je ale jen zneužívá, neváží si jich. Neví, co je pravá láska.“

„Šťastnej chlap,“ pokusí se Petr zavtipkovat, ale aby Moniku nenaštval, rychle předstírá zájem: „Kolik mu je?“

„Asi čtyřicet.“

„Mně bude čtyřicet!“

„No jasně.“

„A kdo je tohle?“

„Tohle,“ Monika teď poklepe prstem na telefonující sekretářku — ano, nehty na tmavě rudo nebo takovou tu křiklavě růžovou, co mají na nehtech pornoherčky předstírající, že jsou o půlku mladší, než ve skutečnosti jsou —, „tohle je Izabela.“

„Sekretářka?“

„Stážistka. Aspoň to si zatím Damián myslí. Ve skutečnosti je Izabela majitelkou konkurenční firmy a snaží se Damiánovi přetáhnout významné klienty. Damián se ji samozřejmě pokusí svést, Izabela si ale na aférky nepotrpí, má svoji hrdost. O to víc ji ješitný Damián chce. A nad tím vším je ďábelský plán jejich rodičů: vědí, že zákonům sexuální přitažlivosti neporučíš, a rozhodnou se spojit svoje rodinný právnícký firmy v jednu velkou, nejvlivnější firmu v celém New Yorku. Ne smlouvami a vyjednanými fúzemi, ale vášní a pak i láskou svých dětí.“

„Takže se spolu nakonec vyspí?“

„No, asi jo. Doufám teda. Tak daleko ještě nejsem. Třeba i proto, že mě nenecháš číst.“

„Vsadím se, že netykavka Izabela je ve skutečnosti pěkně divoká a perverzní...“

Ještě chtěl dodat, že Izabela ho zcela jistě vezme Damiánovi ve vášnivých chvílích do pusy, takže on, Petr, manžel, nikoli šéf, nevidí důvod, proč by ona, Monika, manželka, matka jeho dětí, nikoli žádná začínající právnička a podřízená, nemohla učinit taky tak. Aspoň někdy, aspoň jednou za čas, třeba jednou za rok, třeba na jeho narozeniny. On se do orálního sexu prováděného na ní příležitostně pouští, tak proč ne ona? Neměla by to snad být elementární slušnost — opětovat mu laskavost? Copak jí o orálním uspokojování mužů stačí jen číst v přiblblých knížkách? Nahlas nic z toho ovšem samozřejmě neřekl. Vydat se takhle nečekaně do nebezpečných vod jejich intimního života neměl odvahu. Gazela by se mohla nasupit a nepěkně ho porafat.

„Hm. No já ti pak řeknu, jestli je divoká a perverzní. Ale protože mě furt vyrušuješ, tak pochybuju, že se k tomu vůbec dostanu,“ odpoví Monika studeně. Jako by mu četla myšlenky. Jako by moc dobře věděla, co chtěl dodat. Otevře svou knížku, chvíli v ní listuje a pak se znovu začte.

Jasně, něco mezi nimi chybí a felace asi není to hlavní, ale možná by to byl dobrý začátek na cestě k jejich ještě většímu sblížení. Úplnému sblížení. Koneckonců mají spolu být až do smrti, děti si stejně půjdou po svých, tak proč si tuhle dlouhou cestu ve dvou vzájemně nezpříjemňovat. Petr najednou cítí, jak se v něm tahle jedna konkrétní, obecně vzato asi dost pošetilá, přesto pro něj poměrně určující sexuální nenaplněnost nadobro uhnízdila. Jak v něm pomalu, ale zřetelně bobtná, jak pomalu získává na důležitosti a pozvolna ovlivňuje další stránky jeho života. A brzy už nepůjde jenom o sex, ale i o jeho život. Bující rakovinný nádor neuspokojenosti, napadne ho nyní nepatříčně.

Aby vypudil z mozku tyhle pitomé myšlenky, sáhne Monice mezi nohy. Její vlhkost ho překvapí, ale nevzruší.

„Ty mě prostě dneska večer nenecháš, vid’,“ řekne Monika našťvaně, Petr však ví, že se jí to líbí. Její stehna, která se nesevřela, ba naopak proti jeho prstům nic nenamítají, to potvrzují. A Petr taky teď ví, že to skončí akcí. Sakra, proč to vlastně začal? Vždyť to přece dělali včera. A najednou ho to otráví. Že bude muset znovu absolvovat to staré známé, mnohokrát prověřené. Že musí znovu bez vzrušení z neznámého vyloupit vyloupené. Po tisíci první navštívit tisíckrát navštívené. A tady, co se týče čísel, nepřehání, naopak lehce podhodnocuje,

protože už mají za sebou o trochu víc než tisíc společných milování. Nedávno se vydali na tisícovku druhou (je jasné, že dovršit metu 2K bude náročnější, pokud vůbec možné). Ani tohle totiž není složité dopočítat nebo spíš průběžně počítat. Je otrávený, protože ví, že se nemají čím překvapit.

Přesto se Petr přemůže a řekne s předstíranou laškovností: „Já tě ale nemůžu nechat číst tuhle knížku. Já jsem bojovník proti pokleslé literatuře pro ženy. A bojuju celým svým tělem.“

Monika naoko našťavaně mlaskne v předstírané nevoli. Její stehna ještě více povolí, tak akorát, aby Petrovy prsty přesně našly, co hledaly. Vzápětí knihu zavře a odloží na stolek. Svalnatý Damián, který za okamžik uvolní uzel své kravaty, nyní hloupě civí do stropu ložnice. Ne však dlouho — Monika zhasne lampičku.

Tma. Pohyby.

A po chvíli: „Neříkals, že bojuješ celým svým tělem? Tady mám kus tvýho těla, který nevypadá, že by bojovalo.“

„Jsem ti říkal, že jsem unavenej.“

„S tebou je teda práce,“ řekne Monika a vezme mu ho do ruky. Čeká ji náročná pětiminutová manuální činnost. Vidíš, ty citlivko, ty vděčná čtenářko literárních felací, kdybys ho vzala do pusy, měla bys to hned a bez bolení ruky. Navíc je umytej.

Petr si dodnes pamatuje jejich první milování. Třetí rande, pozvání k ní, dvě sedmičky veltlínského zeleného, zůstal celou noc. Misionářská a pak mazlivě z boku. Na samotném sexu ho tenkrát onu první noc překvapily dvě věci.

Zaprvé to, že mu v rámci předehty vcelku bolestivě kroutila bradavkami. Nevzrušovalo ho to, přišlo mu to divné, nepatřičné a napadlo ho tehdy, že když už by se tedy měly kroutit nějaké prsní dvorce, tak by to rozhodně měly být ty její. Velké a tmavé. Druhou skutečností, která ho během jejich prvního milování zaskočila, bylo to, že ho těsně před jeho vrcholem silně stiskla — Petr si vybavil její dlaň pevně svírající novou lesklou nokii s výměnným krytem — a jako by odstrčila a nasměrovala jeho ejakulující úd stranou. Petr se udělal vedle ní na prostěradlo. Kroucení bradavek se vyřešilo ještě tu noc: Petr se jí svěřil, že to není nic, co by ho nějak zvlášť vzrušovalo, a ona to pochopila a dalších bezmála sedmnáct let se jeho bradavek nedotkla.

Zato ta druhá věc mezi nimi zůstala nedořešena: o jejím prudkém vyhazování rychlosti a odstředění jeho vášně doprava, doleva, kamkoli, jen ne na ni, onu první noc Monice neřekl. Ani později. Ani o tisíc milování později. Petr si tak postupem času ke své tiché, skryté nevoli uvědomil, že Monice je zkrátka kontakt s jeho semenem nepřijemný. Něco, s čím se musel časem smířit a co pravděpodobně bylo i příčinou toho, že nikdy nevezala jeho penis do pusy.

Jen jednou jedinkrát — před lety — se odvážil navrhnout, zda by ho nechtěla protentokrát uspokojit pusou, protože to je něco, co by se jemu, ale možná i jí, domnívá se, mohlo líbit. Ona ho však rázně odbyla, že tohle by se jí určitě, ale určitě nelíbilo, a se slovy „nepříjemný“ a „ponižující“ celou diskusi uzavřela. V podstatě navždy.

Orální sex a ejakulace na různé části ženského těla tak byly Petrovi přístupny jen v říši internetového porna. Hrady a zámky na severu Moravy.

„Furt nic? Mám přestat?“ ozve se do ticha Monika.
„Ještě chvíli. A pak už to půjde.“

Na druhou stranu, Moničino zjevné odmítání manželova ejakulátu jim oběma poskytlo unikátní šanci pamatovat si ony výjimečné chvíle, kdy zplodili své dva potomky. Protože Monika dovolila Petrovi, aby vyvrcholil do ní, skutečně pouze dvakrát. Syn Pavel: noc v kempové chatce na Hracholuskách, dcera Patrika: první noc v jejich novém panelákovém tři plus jedna.

„No sláva, to byla doba,“ neodpustí si po několika dalších dlouhých minutách Monika. Jednou ji za ty její jízlivý poznámky vážně praští.

Petr se přemůže a nic neřekne. Převalí se na ni.

„Tak pojď, Izabelo. Damián ti teď ukáže, zač je toho loket.“

„Prosím tě, nech si ty srandičky a radši se soustřed. Ať ji nevyplašíš. Tu svoji těžce nabytou erekci.“

Odmítal být nespokojeným, nevděčným rouhačem, a tak tvrdošijně odháněl své zcela zřejmé zjištění: sex s Monikou ho už dost dlouhou dobu nebaví. Provozuje ho vlastně jen takříkajíc ze zdravotních důvodů. A s ohledem na jejich vztah z důvodů čistě udržovacích. Dvoutisícovka je stoprocentně k nedostižení. A vůbec — proč se za ní hnát, když je cesta k ní tak nudná a monotónní? Jeho současná situace, rekapituluje si pro sebe Petr uprostřed právě probíhajícího sexuálního aktu, není nijak veselá: za dva týdny mu bude čtyřicet, trápí ho hemoroidy a s manželkou vede neuspokojivý intimní život.

Ano, občas ho napadají myšlenky na změnu. Na ni ovšem, jak si před chvílí ujasnil, nemá odvalu. Nemám odvalu na změnu úplnou, ale co takhle změnu částečnou? Nebo spíš posun k něčemu jinému. Co takhle najít si milenku, holku, která nemá s orálem problém? Nebo co kdybych si vymyslel služební cestu na dva dny a tam se opil a měl sex s neznámou ženskou? S ženskou, o které bych nevěděl vůbec nic, neznal bych ani její jméno, a na které by toho bylo tolik co objevovat. A téhle neznámé bych se pak opakovaně udělal na břicho, mezi prsa anebo rovnou na obličej. Jenže všechny tyhle nápady jsou spíš jen vzrušivé představy patřící do tajné počítačové složky. Jen porno fantazie, které se třísťí o realitu každodennosti a které se rozpouštějí v klidem ho naplňujícím vědomí, že mimo sex má víceméně spokojený, i když možná spíš jen poklidný rodinný život. Všechny tyhle rajcovní myšlenky na aférku jsou přebíjeny výčitkami, že po šestnácti letech manželství by měl oceňovat nějaké ušlechtlejší kvality jejich vzájemného soužití, a ne si neustále nadržene stěžovat na svůj neuspokojivý sexuální život.

Monika se pod ním začíná vlnit a přerývavě vzdychat. Tahle poslední fáze ho přece jen pořád baví. Teď se udělala a on bude asi za minutu po ní. Minuta jen pro něj. Minuta, kdy nic jiného neexistuje. Na jejím konci se chce odtáhnout, ale ona ho překvapivě podrží tam, kde je.

„Zůstaň, prosím,“ zašeptá Monika vzrušeně.

Petr se jí však vysmekne a udělá se tak jako vždycky. Tak jak jsou zvyklí. Vedle na prostěradlo. A s představou ženského obličje jako terče svého vyvrcholení.

Tohle mu vlastně dělá poslední dobou často, i včera, snaží se ho přidržet v sobě. Vzhledem k tomu, že takový způsob milování je pro ně naprosto výjimečný, je zcela zřejmé, že Monika ignoruje jeho předešlé negativní rozhodnutí a chce mít třetí dítě.

Letos někdy na jaře spolu vedli dlouhé debaty o třetím dítěti. Monika by ho chtěla: tohle je poslední šance si to ještě jednou znova celé prožít. On ale nechce. On nechce být jedním z těch trapných přestárlých otců, co si pořídí dítě po čtyřicítce a pak, když je potomkovi dvacet pětadvacet a otvírá se před ním dospělý život, on už jako starý fotr, kterého si budou potomkovi vrstevníci plést s dědou, se v lepším případě ze života rychle odporoučí, v horším bude potomkovi na obtíž. Takových případů má kolem sebe docela dost, řekl jí tenkrát. On chce být plnohodnotnou a funkční součástí dospělého života svých stávajících dětí. A hlavně: Petr si nemyslí, že řešit nudu a banalitu jejich životů uřvaným novorozencem je nejlepší nápad. Monika tenkrát řekla: „Tak dobře, jak chceš.“ A pak se tvářila, že tím je všechno dohodnuté a uzavřené, že tedy mají Pavla a Patriku a tím to hasne. Jenže Petr tušil, že to v pohodě není, že Monika by třetí dítě opravdu chtěla. A to včerejší a dnešní přidržení jeho zadku mu to jen znovu potvrdilo.

Petr se po chvíli natáhne k nočnímu stolku pro krabici papírových kapesníků a vysuší svou část prostěradla. Rád by spal na suchém. Zmuchlané kapesníky pak hodí na zem, hlavně na ně ráno nezapomenout, a lehne si zpět vedle Moniky.

Oba takhle chvíli bez hnutí leží, potichu a potmě, a oba vědí, jaké téma mezi nimi uvázlo.

Petr je nakonec ten, kdo ticho nevyřčených otázek a odpovědí, na kterých by se neshodli, přeruší:

„Marek chce, abych s ním jel přespříští víkend za Adamem do Londýna. Že bychom spolu jako všichni tři oslavili naše narozeniny.“

„Na ten víkend naši plánují grilování. Určitě poslední v tomhle roce. A má to být grilovačka pro tebe. K tvým narozeninám. Už jsem ti o tom říkala.“

„Aha.“

„To je vidět, jak mě posloucháš.“

Teď se k nočnímu stolku natáhne Monika a rozsvítí lampičku.

„No ale čtyřicet je čtyřicet, chápej. Navíc společnej víkend, to je něco, co jsme s klukama už dlouho chtěli podniknout.“

„A ty chápej, že na rozdíl od Marka a Adama máš rodinu a tahle tvoje rodina by s tebou ráda oslavila tvoje narozeniny. Navíc kulatý.“

„Adam přece má rodinu. A Marek, právě proto, že ji nemá a že je poslední dobou dost mimo, nás potřebuje. Pochop to.“

„No jasně, já to chápu,“ řekne ještě Monika ironicky a opět otevře svou knihu. Očividně je zase čas na Izabelu a Damiána. A než se definitivně znovu začte, ještě dodá: „Dělej si, co chceš. Stejně to bude nakonec zase podle tvýho.“

Petr opětovně nahlas vzdychne a otočí se na bok zády k Monice. Není to rezignace — celé to má znamenat, že tohle od ní není fér, a taky to, že on už teď nemá náladu ani sílu na další konverzaci, natož na nějakou hádku. Zavře oči a najednou si vzpomene na to, jak

kdysi dávno — v dobách prvních nokií, v dobách, kdy oba ještě měli mezi sebou co objevovat — spolu usínali a drželi se přitom za ruce. Teď mu přijde líto, že tyhle časy jsou už nenávratně pryč.

Vybavuje si jednu konkrétní vzpomínku. Byla horká letní noc, nemohli usnout, bylo to u jeho mámy ve Slavkově. Už měli i Patriku. Vzpomíná si totiž, že poté co malá usnula v postýlce v rohu, se milovali a dávali pozor, aby ji neprobudili. Taky aby neprobudili Pavla, který spal dole s babičkou. V malém, ale útulném domečku, kde to vonělo sušenkami, které Petrova máma sama pekla, bylo všechno hrozně slyšet. Leželi zpocení na zmuchlaném prostěradle, drželi se za ruce a šeptali si o hudbě. Poté co jí Petr vyjmenoval kapely, které se mu líbily na střední a které se mu vlastně líbí dodnes, se Monika pobaveně zhržovala. Byla překvapená, jak mizerný je Petrův hudební vkus. On tedy rozhodně hudební rozvoj jejich dětí na starosti mít nebude, smála se tiše. Pak mu pustila svou hudbu. Něco hodnotného, jak řekla, něco, co dostala nedávno od sestry jako dárek. Dodnes si to Petr pamatuje, originální cédéčko *Hail to the Thief* od Radiohead. Dotýkali se navzájem boky svých nahých těl, každý s jedním sluchátkem v uchu. Vydržel však jen jednu písničku. Jen tu první. Namítal, že to nedává žádný smysl, že to není ani trochu melodické, navíc tomu nejde pořádně rozumět kvůli rychlé a těžké angličtině. A ten nesmyslný název: Dva plus dva je pět. Dva a dva přece není pět, rozčiloval se šeptem, naoko vážně. Copak všechno musí dávat smysl, odpověděla mu tenkrát. Zapomněla na šepot a řekla to až příliš nahlas. Přiložil jí ukazováček na rty, zasyčel pšššt a usmál se na ni. A ona na něj.

Od té doby tu písničku už nikdy neslyšel, ale dodnes, vlastně i právě teď, v téhle chvíli po milování a před usnutím o dvanáct třináct let později, si ji vybavuje. Její pomalý rozjezd a pak rychlý nástup a zpěvákův dramatický hlas.

Leží zády k Monice a snaží se usnout.

„Tak dobrou noc, Moni.“ Už dlouhé měsíce ji takhle neoslovil.

„Dobrou.“

„Kolik je dva plus dva?“

„Co?“ zavrčí Monika.

„Ne, nic. Dobrou.“

Napadne ho, že ji vezme za ruku. Ale nakonec to neudělá. Nejde to. Je k ní zády.

O pět dní později se Petr probudí asi o půl hodiny dříve, než mu má zazvonit budík. Monika už v posteli není. Musí být pondělí, v pondělí totiž Monika učí nultou hodinu, a tak chodí do práce dříve. I děti už jsou pryč, Monika je vozí na gympl. Petr sáhne po své lumii a deaktivuje alarm. Na displeji má nepřijatý noční hovor od Marka.

Vstane. Sprcha, oholit, rychlá snídaně. Mrkne na hodiny: do práce ještě jít nemusí, stále má onu půlhodinu k dobru. Sedne si k počítači. Hemoroidy se znovu bolestivě ozvou, musí si sednout nakřivo. To nepomáhá, a jelikož má čas, rychle si uvaří heřmánkový čaj. Sáček s čajem nechá chvíli louhovat ve vroucí vodě, pak ji vyleje a horký pytlík položí na utěrku, kterou zatím

rozprostřel na židli. Kalhoty i trenýrky si stáhne ke kotníkům a poté holým zadkem pomalu a opatrně dosedne na horký sáček spařeného heřmánku. Když si na horkost mezi svými půlkami konečně zvykne, vrací se k počítači. Nejdříve chvíli jen tak brouzdá internetem, nic zajímavého, pak skoro automaticky zabrousí myší do složky hradů a zámků a začne si prohlížet obrázky.

Po chvíli se otevřou dveře a do kuchyně vejde krásná vysoká blondýnka. Zabalená jen tak v ručníku, vlasy mokré.

„Odkdy se sprchujete v práci, Izabelo?“ zeptá se jí Petr.

„Promiňte, šéfe. Já dnes zaspala a nestihla jsem to doma. Ani nasnídat jsem se nestačila.“

„Já měl zrovna miskou müsli s banánem, nechcete taky trochu odsypat?“

„Já müsli nerada. Já po ránu radši do pusy něco pořádného, něco teplého. Nějaký párek nebo spíš klobásu byste tu neměl?“ zeptá se Izabela, a protože si začne ručníkem, tím jediným, co ji zakrývá, vysušovat vlasy, odhalí svá úžasná ňadra. Petr si teď jedním rychlým tahem uvolní kravatu.

„Klobásu ne, ale mám tady ještě jeden banán, kdybyste chtěla.“

„Ale ten je váš, šéfe.“

„Ano, je můj. Ale rád se o něj s vámi podělím.“

„A je tvrdej a velkej?“

„Je hodně tvrdej. A hodně velkej. Počkejte, Izabelo, hned ho vyndám a bude celý jen váš,“ řekne ještě Petr a vtom se za Izabelou, která se nad ním teď sklání, ozve šramot. Někde v bytě se otevřely dveře.

Sakra, někdo je doma. Petr spěšně pozavírá obrázky na počítači, rychle si natáhne kalhoty a utěrku s pytlíkem heřmánkového čaje položí na stůl vedle počítače. O pár vteřin později do Petrovy newyorské právnické kanceláře, ze které se zase stala paneláková kuchyně, vejde rozespálý Pavel.

„Čau fotří,“ řekne ochraptěle a sedne si ke stolu naproti Petrovi. Ten si začne uvazovat kravatu.

„Proč nejsi ve škole? Myslel jsem, žeš jel do školy s ženama.“

„Je mi blbě. Jsem se probudil s horečkou. Tak jsem řekl mámě, že dneska do školy nejdu.“

„Šťastnej to život.“

Pavel je pohledný kluk. Petra napadne, jestli byl i on v jeho věku takhle hezký. Asi ne, tuhle nespornou kvalitu určitě zdědil po Monice. Co má pak ale po něm? Petr dováže uzel na kravatě a utáhne si ji těsně ke krku.

„Co děláš?“ ptá se syn a pokývne hlavou ke stolu.

„Jen tu řadím nějaký soubory.“

„Ne, myslím s tím pytlíkem od čaje. Když si děláš čaj, neměl bys použít i vodu?“

„Ha ha. A neměl bys ty, když ti není dobře, zahučet zpátky do postele?“

„Čekám na Simču. Slíbila, že mi o volný hodině přinese něco na uzdravení. Zahučím do postele až pak. Doufám, že to zabere,“ řekne Pavel a mrkne na otce. A pak dodá: „Vod čeho ty ženský máme, ne?“

„No jasně. Od čeho ty ženský máme. Tak čau, já jdu do roboty.“

„Užij si to,“ zašklebí se Pavel ještě.

„Ty taky.“

A najednou to Petrovi dojde: synátor má v šestnácti pravděpodobně mnohem lepší, naplněnější a vzrušivější sexuální život než on sám. A asi ani orální sex mu není odpírán. Opravdu šťastnej to život.

Možná ani nepotřebuju milenku, napadá Petra, když se pak v předsíni obouvá. Možná nakonec ani nemusím vymýšlet žádnou služebku, možná bude stačit jen víkend s klukama v Londýně. No jasně. Rychle vyťuká na svém mobilu textovku pro Marka: „Tak dobře, ukecals mě — Londýn! V pátek letíme!“ Zpráva odeslána, teď i doručena. Petr konečně může vyrazit do práce. Prodávat telefony. Ty, které přežily nokie.

Když dole v domovní hale vystupuje z výtahu, potkává Simonu. Krásnou mladou blondýnečku s krátkými vlasy, přítelkyni jeho syna.

Kapitola druhá

MAREK

Milý Petře, milý Adame, moji milí kamarádi!

Připravte se, za několik málo vteřin si v tomhle dopise přečtete větu, tu patetickou, zprofanovanou větu, kterou jste už stoprocentně někdy zaslechli, ale nikdy by vás nenapadlo, že se s ní setkáte takhle přímo, že bude takhle surově zasazena do vašich reálných životů. Ta věta zní:

Pokud čtete tenhle dopis, znamená to, že už jsem po smrti.

Klidně si teď dejte pauzu ve čtení, chvílečku na rozdejchání šoku, já to pochopím a počkám.

Já už stejně nikam nepospíchám, já už jsem v cíli. Ano, pochopili jste to správně, vzal jsem to do cíle zkratkou.

Ta nešťastná nehoda s autobusem nebo metrem (v tuhle chvíli ještě nevím, rozhodnu se až na místě, pro a proti: metro je jistější, ale bus zase umožňuje, teda při shodě náhod, že pokud budu mít to štěstí a dostanu vteřinku dvě navíc, můžu se na konci dívat na nebe, *stíny*

modra nebe... truchlenci... v tiché se slzy celí rozplýváte, ne na začouzený tunel metra a nějaký dráty) vlastně žádnou nešťastnou nehodou nebyla. Ta neblahá nehoda byl blahý plán.

Vím, je těžký o tom takhle číst. A já vám za to děkuju. Zároveň chci, aby bylo zcela jasný, že nestojím o žádný zpětný litování, na lítost se, kluci, vserte. Já chci jen částečný porozumění. Chci, abyste to celý aspoň trochu pochopili. Abyste si na konci tohohle dopisu řekli: Jo, aha, trochu extrém, ale vlastně už to teď chápu. Aspoň trochu.

Každopádně kromě zcela pochopitelného šoku z toho, že čtete kamarádův dopis na rozloučenou, vám tahle truchlivá epištola přinese i pár nových objevů. Navíc je tohle neveselý počteníčko taky dost trapně vzletný, patetický, plný velkých slov a určitě je přehnaný v metaforách a podobných literárních svinstvech, za to se vám omlouvám předem. Ale zároveň se domnívám, že si to já, Marek Byl, vlastním jménem Marek Příbyl (alias Marek Obyčka, Banál nebo Kliš — ano, žádný skutečný umělecký slovní výtvar, ale zato hafo trefných nápadů na umělecký pseudonymy, to jsem celý já), ročník narození 1976, třebaže neúspěšný, nikdy nevydaný pisálek, ztroskotaný na úrovni profesionální i v osobním životě, můžu dovolit. Aspoň ve svém posledním textu vůbec.

Takže postupně.

První velkej objev tohohle listu: váš zesnulý kamarád Marek Byl byl lhář. Prvotřídní.

Ano. Lhal jsem Martině, lhal jsem Moničce, vlastně všem lidem kolem sebe. I vám dvěma. Ale hlavně jsem lhal, a ještě pořád lžu, sám sobě.

Poslední dobou jsem v těch nekonečných výmyslech a sebeobránných klamech utopenej jako v hluboký vodě, co stahuje dolů a nenechává nadechnout. A v marný snaze zachytit se nějaký pravdivý opory lžu ještě víc, v podstatě bez přestání, a nořím se tak níž a níž, marně doufaje, že někde tam dole bude konečně něco pevného, od čeho se odrazím a popluju zas nahoru. Jenže teď už jsem tak hluboko, že už zkrátka nad hladinu lží vyplavat nedokážu.

Zjistil jsem, že lžu skoro pokaždý, když s někým mluvím. V pondělí jsem lhal tobě, Petře, když jsi mi psal a pak i volal a konečně potvrdil, že do toho Londýna za Adamem nakonec přece jen poletíme. Navrhoval jsi, že mě v pátek odpoledne vyzvedneš v Praze v práci, dáme u mě doma dva tři panáky proti cestovní horečce a pak spolu pojedeme na Ruzyni. Lhal jsem ti, že mám ten den dovolenou, a proto v práci nebudu, ale že nebudu ani doma, poněvadž mám nějaký běhání a vyřizování, a že se teda sejdeme až na letišti.

Lhal jsem i tobě, Adame, a to právě teď, když jsem ti poslal esemesku s informacemi o našem letu: do Londýna letíme zítra odpoledne a v neděli večer zpět do Prahy. Pravda je ale taková, že tohle platí jen pro Petra. Já mám totiž jenom jednosměrnou letenku. Já zpátky domů už nepoletím.

Taky jsem ti lhal, když jsem tvrdil, že to Petr mě uhání, abychom za tebou do Londýna přijeli na náš narozeninový víkend. Ne, byl jsem to já, kdo chtěl do Londýna mermomocí letět. Jasně že za tebou. Vidět tě. Ještě jednou, naposledy tě vidět. Ale taky proto, že jsem nedávno v nějakým časopise četl, že radnice v Londýně

dává ročně přes milion liber na sebevrahy. Respektive na rychlý odstraňování jejich ostatků. Což mi přijde správný a praktický. A taky jste tam prý, Adame, na tyhle skokany pod vlak zvyklí, máte to tam prý v podstatě na denním pořádku. V Praze jsme v tomhle ještě dost zaostalí, je to pro nás tady furt novum. Teda pokud samozřejmě nepočítáš Nuselák. Ten je pořád jistota.

Hoši, tipnete si, který den v týdnu lidi nejčastěji páchají sebevraždu? No jasně, v pondělí. Nejméně často se pak lidi zabíjejí o sobotách a nedělích. A co je nejčastější způsob? U mužů provaz, u žen prášky. Skok pod dopravní prostředek je — možná překvapivě — statisticky nevýrazný. Já plánuju neděli a bus nebo metro. A přijde mi to tak správný a vlastně i logický: jak líp totiž vystihnout ve zkratce můj život než jen jako solidní příspěvek k všeobecnému zprůměrování statistických hodnot?

Vím, že vám to asi přijde divný takhle o tom mluvit, ale jak říkám — můj poslední dopis, není proč si brát servítky a neříct, jak to je, jak to cítím. Navíc vy dva, ačkoli to možná zní divně, protože poslední roky jsme se moc neviděli, vlastně skoro vůbec, jste pro mě nejbližší lidi. Ale vzhledem k mému současnému nulovému společenskému životu to vlastně až zas tak moc divný není, že právě bývalí spolužáci jsou těmi, ke komu se obracím s tímhle umrlčím poselstvím. Taky se omlouvám, že vám nakonec zkažím tenhle víkend v Londýně — když už byl můj život ubohej, nebo spíš promarněnej a plnej hloupých banálností, tak chci mít aspoň ten konec ve velkém stylu.

To, co v Londýně udělám, vnímám jako poslední, dost neohrabaný pokus o záchranu zbytků vlastní sebeúcty.

Musím skoncovat s tím pnutím. Nějakej antickej filozof, už nevím kdo přesně, interpretuje sebevraždu jako návrat do matčina lůna. To se mi líbí, takhle to pojímat. Velký slova. Každopádně doufám, chlapci, že mě snad aspoň trochu chápete.

Cítím, že je nutný — takhle před koncem — říct vám pravdu. A tou je to, že jsem obyčejnej lúzr. Zevl. Flákač. Žádnou práci ve smyslu zaměstnání a pravidelný měsíční výplaty nemám. Nemám ani novou přítelkyni, ani ten malej, útulnej byt na Letný. Všechny tyhle věci, o kterých jsem před váma několikrát blábolil, byly lži. Falešný obrázky. I ten můj trapnej a od začátku nepovedenej dopravně-turistickéj byznys je už dávno v prdeli. O tom, že jsme se s Martinou rozvedli, samozřejmě víte. Co ale nevíte, protože jsem o tom lhal, je pravej důvod, proč jsme to s Martinou skrečovali. Taky nevíte, že Moničku v podstatě nevidám.

Dneska ráno jsem si procházel svůj zápisník. Jen takový hloupý nápady, myšlenky, pitomý plky, rychlý nástřely mých budoucích povídek. Povídek, který nikdy nenapíšu. Došlo mi, že moc zajímavýho v tomhle zápisníku není a bude lepší, když se takováhle trapárna v mý pozůstalosti raději nenajde. Ale ještě než tyhle *Zápisky zbytečnosti* definitivně zničím, něco sem do tohohle dopisu přece jen přepíšu. Následující krátký náčrtek mýho plánovanýho románu — ach ano, takhle nabubřelý jsem byl — má totiž vcelku vypovídající hodnotu. O mně. O vás, kluci.

Tři spolužáci. Vejvoda, Hájek, Příbyl. Všichni tři s narozeninami v rozmezí několika dní. Stávají se kamarády hned